

Müslümanlar Olarak Ara Sıra Doping Almalıyız

Bugün inşallah, Âmentü'nin ilk maddesi diyebileceğimiz "Allah'a iman" umdesinin hayatımıza nasıl yansımaları gerektiği üzerinde durmak istiyoruz. Allah'a iman prensibi, bir Allah'ın varlığına imanı ihtiva ediyor, ikincisi de onun birliğine imanı, yani tevhidi. Bu iki iman yaklaşımı hayata nasıl yansır?

İnsanlar genellikle, bir yaratıcının varlığına inandıklarını ifade ederler. İnanmayan insan da yok gibi denir. Hatta denir ki, düşen uçakta ateist bulunmaz. Bir Müslüman söz konusu olduğunda bu iman daha açık ve kesindir. Ama hayata ne kadar yansıyor?

Müminin, Allah var ve beni diriltecek, hesap soracak diye beyanda bulunması imandır. Ama iman bu kadar değildir. Benim karanlık bir odada, mesela bu stüdyoda güneşten söz etmemin pratiği nedir? Yani gökyüzünde güneş var, çok sıcaktır diyorum ama biz burada güneş görmüyoruz; şu an etki alanı dışındayız. Caddeye çıkınca ondan söz edebiliriz.

Müminin, ya da Kur'an'ın müminler olarak beyan ettiği kimselerin imanı ile bugün için sıradan, piyasa imanı diyebileceğimiz "Allah vardır" sözü arasında bu fark var. Mümin; Allah var, o Allah şeriatıyla ve rububiyetiyle, ulûhiyetiyle içimdedir diye iman eder. Yani benden ona gidiyor, o iman oluyor ve imandan dönüp bana yansıyor. Adına iman denen ama orijinal olmayan imanlarda hep bir sinyal gider: Allah var. O sinyal bir yere çarpıp geri gelmez.

Hâlbuki müminin, "Allah var, iman ediyorum" sözü gider ve geri çarpar. Bunun için kitabımız şöyle der: "Allah onlardan memnun, onlar da Allah'tan memnun." Çok önemlidir. 'Benim' imanım, Allah'a iman ettiğimi söylerken bu bana, Allah'tan heyecan, takva ve ibadet olarak yansıyor ve geri geliyor. Kuru bir iman, boşluğa doğru savrulmuş bir sinyal gibidir. Bir yere çarpıp tekrar bana amel olarak dönmüyor. Mesela biz, teşekkür manasında "Allah sizden razı olsun" diyoruz. Aslında "sen de Allah'tan razı ol" diye bir dua icat edilebilir. Çünkü ben de Allah'tan razı olsam iş bitti zaten. Kur'an bunu çerçevesiyor. Zaten tek taraflı rıza esasen olmaz. Ben kulluğumu beğendirdim, o da nimetleri ve ihسانıyla, 'Allahlığını' beğendirdi bana.

Aslında bu çok büyük bir konu hocam. İnsanın Allah'tan razı olması, Allah'ın insandan razı olması; insan Allah'tan razı olmayabilir mi ki?

Lafla olmaz tabii. Başına bir musibet geldiğinde belli olur bu. Bizim Allah'la irtibatımız nedir? Ne kadar sinyal gönderiyoruz ve o sinyaller bize ne kadar dönüyor? Basit bir misal: Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Allah'ın adıyla sizden bir ricada bulunulduğunda yerine getirin." Allah aşkına, diye bir deyim var ya. Bu bütün noter bağlantıları ve iletişim sistemlerinden, insana yapılabilecek etkilerden daha üst bir nokta: Allah'ını seversen.

Bu sözü açalım: En çok kimi seviyorsun, sözünün bütün müminlerde cevabı ne olmalı? Allah. Ne kadar seviyorsun'un ise bir cevabı olmaz, zira Allah'ı sevmenin bir sınırı olmaz. Karşımızdaki insan da "Allah'ını seversen..." dedi. Buna bir, "onu karıştırma, o başka..." demek var bir de "madem öyle, peki" demek var. Allah için can verebileceğimizi söylüyoruz; karşımızdaki biri suistimal niyetiyle, samimi olmayan bir ifadeyle de olsa "Allah'ını seversen bu kalemi bana verir misin..." diyor. Bir kalem. Kuruş etmez belki gözümüzde. Allah'ın adı kullanılarak bizden isteniyor bu.

Böyle bir ölçüm ashab-ı kiram üzerinde yapıldı mesela. Can en basit verdikleri şeydi diyeceğim. Çünkü candan değerli beş on kuruşumuz var bizim.

Tasavvufa ait bir menkıbe beni etkilemiştir hep: Adamın biri evinde otururken, dilenci kapısını çalıyor ve “Allah için bir şeyler rica ediyorum” diyor. O da içeriye, hanımına sesleniyor ve gelince dilenciye evi gösterip “buyur” diyor, “benim tek varlığım bu ev, sen de onu Allah için istedin, senin olsun.” Adam çaresizce “ben bir ekmek istemiştım...” deyince o da “Ama öyle bir isim kullandın ki ekmek için kullanılmaz o” diye cevap veriyor. Yani o isim anca elindeki varlığın tamamı için kullanılabilir.

Bu ne kadar realite bilmiyorum, oldu mu olmadı mı... Ama bu bir ölçü, bir ufuk. İman bu aslında.

Belki şunun tahlil edilmesi lazım hocam: Allah için bu kalemi ver, cümlesini söyleyen de o kadar büyük söylemiyor, kalemi vermeyen de o içerikten kopmuş oluyor. Niye söyleyen öyle söylemek istemiyor ve içi boşalmış oluyor cümlenin, karşısındaki de neden onu öyle algılamıyor? Bu da Allah’a imanla alakalı bir şey. Siz “kuru bir iman” dediniz. Allah’a kuru bir iman noktasına nasıl gelir insan?

Bunun adı bakımsızlık. Çünkü hadis-i şerif ne buyuruyor; elbise eskidiği gibi iman da eskir, dikkat edin. Teheccüt niye değerli? En kaliteli servis çünkü. Mesela kurban ibadeti bir sadakadan ibaret değil. Kurbanın başında durup kanın akışını görme pozisyonu, ölümü canlı olarak yaşayıp ölüm duygusunu ve Allah’a vasil olmayı bir kere daha yaşamaktır. Bir kurbanla bile incelediğimizde, imanın eskimesine karşı tavır almak söz konusudur.

Neden cemaat ısrarla vurgulanıyor? Cemaate gitmek, en azından haftada bir cuma namazı erkekler için İslam’ın şartı gibi algılanıyor? Neden ezan, şear-i İslamiye’ dendir ve ezana protesto namaza protestodan daha büyük savaş konusu kabul ediliyor? Çünkü imanın yenilenmesi ve her gün tazelenmesini sağlıyor. Zira hayat her gün tazeleniyor. Ticaret, insanın arzuları, sosyal ilişkiler... her gün tazeleniyor. **İman, çocuklukta öğrenilmiş altı madde ile sınırlı kalırsa eğer, bir ders halkasında veya Allah dostu bir insanın irşat halkasında haftada bir de olsa tazelenmiyorsa o iman, sahibi nezdinde ölüdür.**

Ebu Hureyre, İbni Mesud, Enes bin Malik ve birçok sahabiye izafe edilen bir söz vardır: “Benim bir ilim halkasında bir saat oturmam, Kâbe’nin dibinde sabaha kadar namaz kılmamdan daha iyidir.” Korkunç bir şey bu. Çünkü imanda bir saatlik tazelenme, elli-yüz-bin Ebu Hureyre üretir.

Muaz bin Cebel’e mi isnat ediliyor, “gelin bir saat iman edelim” sözü var.

Bir saat, bizdeki altmış dakika anlamında değil, bir an demek. Ömer bin Hattab da olsanız, ibadetlerin rutinleşme tehlikesi vardır Müslüman’ın üzerinde. Mesela sürekli namaz, Kur’an okuma, sürekli perşembe orucu... Bir zaman sonra enerji vermeyen, mutat bir iş hâline geliyor. Bu da ne demek? Tefsir dersiyse, bir cihat hareketiyle, sıla-i rahimle, hasta ziyaretiyle bir yenilik, doping gerekiyor. Mesela hasta ziyareti teşvik edilir. Aslında komadaki bir hasta, sen onu ziyaret ettiğinde bunu anlamıyor. Ama sen hastalık, yaratan Allah, nimetler diye kafanda düşünüyorsun.

Allah için ve Allah’ını seversen, kavramları bizde neden eskiyor; çünkü aslında iman eskiyor, rutinleşiyor. İmanın şartlarını bir, iki... diye sayıyoruz. İmanla ilgili ayetleri sayabiliyoruz ama hareket noktası ve imanın kafamızda 24 saat bir güç olarak kalması, sürekli rutinle devam etmemizden.

Mesela Fil suresini siz ve ben, hiç değilse 50 senedir okuyoruz. Hiç okumadıysak 5000 defa okumuşuzdur şimdiye kadar. Peki şu anda Amerika’nın veya bir süper gücün karşısında İslam durabilir mi, sorusunu soralım. Şunu niye diyemiyoruz: “Yahu kardeşim, İslam bir caminin adı değil ki, Allah’ın dininin adı ve

sahibi de Allah, nedir ki Amerika!" Fil suresini bildiğimiz hâlde. Yani Allah, fillere karşı sadece eabil mi gönderebiliyor? Yoksa güç ne olursa olsun en basit mahlûkuyla bile Allah, kudretine karşı çıkanı helak eder şuuru mu çıkması gerekiyor.

Fil suresini okuyoruz ama Fil suresinin yapılacağı bir ders halkasına gitme ihtiyacı hissetmiyoruz. Bu sure sadece ashab-ı kirama mı indi? Namazımızda geçerli bir sure de imanımızın aktif olmasında geçerli niye değil bizim için. Bu, iman değerlerimizin yokluğu anlamında değil, hâşâ, onu konuşmuyoruz. İmanımızın neden bizde aktif olmadığını konuşuyoruz.

Neden mesela, çocuğumuz "Allah'ını seversen yapma baba" dediğinde renkten renge giremiyoruz? Hâlbuki Kur'an-ı Kerim ne diyor; "adı anıldığında Allah'ın, tüyleri diken diken olur." Kalp hareketleniyor, bizim deyimimizle nabızı yükseliyor.

Çok sevdiğim bir insan var hocam; Münir Arıkan. Osmaniyeli. Bir bayramda sıla-i rahim yaparken beni aradılar, "babam sizi okuyor, selamlaşmak istedi" dediler. "Konuşurken dedim ki: Münir bey gibi bir güzel insanı aileniz yetiştirmiş, Allah razı olsun." Babası "Âmin efendim" dedi. Yani onun bir dua olduğunu idrak eden bir insandı. O kısa telefon görüşmesinde kaç kere "Allah razı olsun" dediysem "Âmin efendim" dedi. Yani "Allah razı olsun"un bir aksülameli var onda. Biz ağır alışkanlığı olarak kullanıyoruz. Ama belki bir kültür olarak da iyidir bu. Bizim en sade insanımızın hayatına böyle bir kültür girmiş. Arkası ne kadar dolu tabii...

Buna bir örnek anlatayım müsaade ederseniz. Hatırlarsanız, yıllar önce İstanbul'da yağmur sorunu vardı. Yuşa tepesinde yağmur duası yapılacak. Babam bizim de gideceğimizi söyledi. 5 yaşında, küçük bir yeğenim var. Beni de götürün diye tutturdu. Babam da "yavrum" dedi, "biz oraya duaya gidiyoruz, kalabalık olur, ben de seni tutamam." Ne duasına gidiyorsunuz, diye sorunca, yağmur için duaya gittiğimizi söyledik. Tam arabaya biniyoruz, bağırdı: "Dede, madem öyle niye şemsiye almıyorsunuz? Siz beni kandırdınız!"

Allahuekber.

Yağmur duasına gittiğimize inanmadı çocuk. Çünkü dua edeceksiniz yağmur için, Allah da duayı geri çevirmeyecek, buna inanıyorsunuz ama şemsiyesiz gidiyorsunuz. Demek ki 5 yaşında o çocukta sahabi gibi parlak bir iman var. O yeğenime bir gün sormak istiyorum, şimdi dua ettikten sonra şemsiye alıyor mu diye. Bizim sorunumuz bu üstat: Yağmur duasına giderken şemsiye almıyoruz... Benim duamdan ne olacak, diyoruz.

İmanımıza o çocuğun saflığı içerisinde bakmak gerek belki de hocam. Sanki biz kullana kullana yıpratmış...

Yıpratmak demesek bile... Bir gün sokakta on kişiyi zaptedelim. Dur bir dakika, sana Allah'ın bu dünyadaki en büyük nimeti nedir? Hiç kimse güneşi nimet olarak saymıyor. Çünkü faturası ödenmiyor. Ama herkes biliyor ki güneş olmasa biz ölürüz. Hayat güneş üzerinden yürüyor; ekmeğimizde suyumuzda o var, buharlaşma onunla oluyor. Sebepler açısından güneş sayesinde ayakta duruyoruz ama onu nimetten saymıyoruz.

Bir de kaybının, yokluğunun ne olduğunu bilmiyoruz tabii. Gözümüzü açtık, güneşi bulduk. Müminlerin çocukları olarak doğduk elhamdülillah, kulağımıza ezan okundu ve ilk ses olarak onu duyduk, babalarımız şükür secdesi yaptılar, adımıza kurban kesildi, ezanlar duyuyoruz... Sonradan gelenler bazen bizden daha büyük şuurla imanlarına sahip çıkıyorlar.

Ömer bin Hattab'ın bir sözü benim çok dikkatimi çeker: "Cahiliyeyi tanımayan İslam'ı bilemez." Kendisi de herhâlde cahiliyeden geldiği için İslam denince can verdi. Ölümü tadıp yaşayanlar farklı oluyorlar. Şüphesiz ki, biz de cahiliyeden geleceğiz de kıymet bileydik diyecek hâlimiz yok. Ama sahabe çocukları, babaları gibi olmadılar bir türlü. Medine'de doğdular, Peygamber gördüler, onların çocukları da Peygamber görmüşlerin çocukları olarak doğdular... Ebu Bekir olmadılar hiçbir zaman. Ömer olmadılar.

Bunun üzerinde duralım hocam: Cahiliyeyi görmek ve oradan İslam'a gelmek.

Körü körüne görmek değil ama. Acısını bilmek onun. Akıbetin ne olacağını bilmek. Mesela kalp ameliyatı olmuş bir insan, oturup bir kilo tereyağı yemiyor, kızartma yemiyor; çünkü damar sıkıntısı nedir biliyor. O faciayı yaşamayan biri "bir daha yemem" diye diye yiyor hep. O da sonunda afeti buluyor. Şunu vurgulamak istiyorum:

İmanın maddelerini saymada, Kur'an kitabımızdır demede bir sıkıntımız yok. Belki ashab-ı kiramdan fazla bilgimiz var bizim. Ashab-ı kiramın çoğu, Kur'an'ın bütününe görmediler zaten. Bir ayetle hayat buluyorlardı. Bizde şöyle bir sıkıntı söz konusu: Biz imanımızı ders halkalarıyla, mürşit bağlantısıyla, cemaat organizesiyle ve sürekli ilim tazelenmesiyle yenileyemiyoruz. Hâlbuki ev bile ara sıra badanasını yenilemeyince insanın sıkıntısı oluyor. Kadınlar bazen, sen bugün eve geç gel, derler ve gidersen, çekyatın yeri değişmiş, sehpa bu tarafa gelmiş. Ne oldu? Bıkkınlık giderildi, ev yenilenmiş oldu.

İmanımızda da bu tür yıpranma oluyor. İman artmasa-eksilmese bile bir eskime ve renk solması söz konusu oluyor. Bir cihat pozisyonunda, kurban bayramında, ders halkasında yenilenme görüyor. Bu tazelenme olmayınca da Allah rızası için, Allah'ını seversen, cennetin hatırına... hiçbiri etki etmemeye başlıyor. Ayetler de hadisler de etki etmiyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat sahnesini "vay be... ne acı çekmiş..." diye ağıt yakarak geçiriyorsun ama kendi ölümümüze ders çıkarmıyoruz ondan. Peygamber'ine bile bunu yaptıysa Allah, bana kim bilir ne yapacak; diyemiyoruz. Sadece o an ona ağlıyoruz.

Demin "güneşin farkına varmıyoruz" dediniz. Belki Allah'ın bizi yaratışını da tam idrak etmiyoruz. Allah'ın bizim yaratılışımızda meydana getirdiği rahmetleri de...

Bir kaynak körlüğü var.

Sanki elimizle hazır bulmuşuz gibi. Mesela gözümüzü. Allah'ın bizi yaratmasındaki lütfunun farkında değiliz gibi.

Tekrar Kur'an'a döneceğiz. Yaratılışı anlatan ayetleri bir kere daha okumak ihtiyacı var.

Bizi Allah yarattı ne demek hocam ya da bunu nasıl idrak edeceğiz? Mesela nefes alırken havayı, ağızımızı, ciğerimizi, damarlarımızı düşünebiliyor muyuz? Böyle bir idrak eksikliği de mi var? Allah vardır ki biz varız idrakinden bizi uzaklaştıran bir dağılma içinde miyiz?

Benim âcizane kanaatim, 'şehirleşme' diye isimlendireceğim bunu; bir şehirleşme örtüsü kapladı imanımızı. Mesela sellere karşı, dere yataklarına bina yaptığımızdan dolayı böyle oluyor; ağacın erozyonu önlemesi gibi meseleler... Bu imanın tabiat üzerindeki projektörlerini gelişen çağdaş teknoloji ve şehirleşme mantığı köreltti. 'Köylüler' bunlardan korkar oldu. Depremi mantığını anladığımızda sanki Allah'ın karşısındaki ikinci bir gücü çözdük de depreme karşı kendimizi koruduk gibi oldu.

Önceki nesiller damar tıkanıklığı diye bir şey bilmiyorlardı, kalp krizini de önleyemiyorlardı. “Biz damar tıkanıklıklarımızı tespit ettik, doktorlar anjiyo yapıyor...” Ecelin ve Allah’ın bize kudretini gösterdiği şeyler karşısında sığınaklar buluyoruz; bulduğumuzu vehmediyoruz. Buna ben şehirleşme bizi öldürdü diyorum ama bina şehirleşmesi değil. Geçmiş çöle attık.

Kur’an-ı Kerim, Allah’ın kudretini görmek için deve örneği veriyor; “deveye bakmıyor musunuz?” diyor. Önlerinde deve vardı diye. Bizde deve yok? Sen de koyuna bak, balkondaki karıncaya bak. Bir apartmanın altıncı katının balkonundaki karınca, çocuğun düşürdüğü susamı bulmuş, aşağı doğru iniyor. Deveye gerek yok ki. O susamı çocuk dün düşürmüştü, bugün o karıncanın nerden haberi oldu? Alıyor ve toprağın altındaki yuvasına götürüyor.

Hatta karıncaya da gerek yok; dün doğan bebeğin var. Bugün nasıl bir kilo oldu, üç kilo oldu...

Fakat iki şey bizim için risk: Teknolojik gelişmeler, bir de insan hakları ve hümanizmin aşırı abartılması. Kur’an’ın “mükerrerem” dediği, bizim “insan hakları” dediğimiz onur sözleri sanki imana dair esasımızda da bir tür “sen git ben geldim” havasına büründü. Böylece Allah sözü kalpleri de titretmiyor, Allah kadir ve muktedirdir sözü de “elbette ama biz de binayı sağlam yaptık...” noktasına getiriyor.

Neticede imanî açıdan ürperen kalp sahipleri teknoloji düşmanıymış gibi de telakki edilmemeli. Sanki sabaha kadar gözyaşı akıtan biri “ölümden çok korkuyor”muş gibi. İnsanın Allah’ı bildikçe daha çok korkması, onu bildikçe infakı daha çok yapması gerektiği hâlde bizim şeriat kitaplarına adeta bir tuşla ulaşacak seviyeye gelmemiz bir tür rehavet getirdi bize. Tam aksi oldu yani.

Eskilerin bir ifadesi var; “ilim esbab-ı tuğyandandır.” Yani ilimle de insan, azmaya yaklaşabilir. Bildikçe insan daha kaliteli olmayabilir.

Bir kategorik inkârcılar olabilir; bir de mümin ama kendisine verilenlerin farkındalığı olmayanlar. Güneşi biz yapmadık, insan kendi dilini ve gözünü de kendi üretmedi. Hangi mümine sorsak, bunları Allah yarattı der, bu bilinir. Ama zannediyorum, hayatımızı düzenlerken, mesela beynimizin formatını atarken Allah’tan bağımsız atıyoruz.

Elimizin hukukuna bakarken bunu verenin bundan beklediğini dikkate almıyoruz. Genelde kendi hayatımızı düzenlerken de bunda Allah’ın hiçbir hakkı yokmuş gibi bakıyoruz. “Benim bedenim” diyoruz, “kendi bedenimde dilediğim gibi tasarrufta bulunurum” gibi. Özellikle kadınlar için söyleniyor bu...

Burada şu var: Ebu Cehil bir taş yontup ona tapıyordu. Şimdi insan kendini putlaştırıyor. Ben deyip kendine tapıyor. Bu hak-hukuk meselesi fazla abartıldı. Kulun Allah önünde ne hakkı olacak? Sen istediğin zaman ölme-doğma hakkına sahip değilsin, ne hakkın olabilir?

Eski şeyhülislamlarımızdan Mustafa Sabri Efendi rahmetullahi aleyhin çok hoş bir tespiti var. Kaderi anlattığı bir kitabında, “Aslında kafes büyük” diyor, “yoksa biz bir kafesin içindeyiz.” Büyük olduğu için geniş mülklerimiz var sanıyoruz. Kafes içinde koydukları bir daldan öbür dala.

Esasen biz neyiz Allah önünde? Yoktuk, var etti; yine yok edecek. Bizim yokluktan başka kaderimiz yok. Ama bütün bunlar, insan kendi kendine kaldığında unutabileceği şeylerdir. Bunun için zikir, zikir meclisi, insanın zikretmesi çok değerli.

Tabii, zikir, “Allah” deyip kuru dille zikretmek midir, binlerce kere itiraf etmek mi? Eğer zikir, beraberinde bir coşku getiriyor ve bu coşku da infakta, Allah korkusunda, haramlardan kaçınmada pratik olarak görülüyorsa müthiş bir Şey bu.

Allah Teâlâ ile birlikte olma idraki. Allah’ı hayatın hiçbir anında unutmama.

Gazalı’dan bir nakil yapalım; “en büyük zikir Őehitliktir” diyor. Zikir, Allah’ı hatırlamayı Őuurlu bir Őekilde yaşamaksa, Allah yolunda Őehitten daha fazla onu hatırlayan olamaz. Çünkü zikir sadece “sübhanallah” demek değildir. Öyleyse Allah için can vermeyi hatırlamak, en büyük zikir.

Yani zikri, elinde tesbih olanı kk görmek ve tahkir etmek için demiyorum, hâşâ. En büyük zikreden kimdir sorusu bir bakıma da mezzindir zaten. Çünkü Allah’ın azametini o kadar haykıran başka kimse yok dünyada; taşa toprağa ilan ediyor. Ama minareden inince de arı sokmasından d patlıyorsa yukarıdaki “Allahuekber”in anlamı beyinde yok demektir.

İnsanın kendine tapması... O da bizim ment’mzle bağlantılı bir Şey değil mi hocam? Kur’an’da da “kendi hevasını tanrı edineni gördün m?” diye soruluyor. Demek ki insanın kendi ben’ini, hevasını ve tutkularını tanrı hâline getirmesi de söz konusu. Bunun hayatımızdaki yansımaları, farkında olmadan yaptığımız Şeyler...

Ayet, “huddullah” diyor; “Allah’ın sınırları.” Kur’an bu kavramı çok kullanır, hadis-i Őeriflerde de geçer. Bu sınırlar bildiğimiz it-sur filan anlamında değil tabii. Allah’ın kul için koyduğu “ileri gitme!” kırmızı çizgileri.

Geçenlerde bir makale gördüm, Şunu söylüyor: “Batı toplumlarında Őeytan, haramlar üzerinden nesilleri helak ediyor. Dinden kopmak istemeyenleri de tamamen boş bırakmamak için mubahları haram gibi kullandırarak helak ediyor.” Bunu söylüyordu makale. Çok hoşuma gitti bu tespit. Aalım:

Mesela bir adam alkol kullanıyor, Őeytan ona cazip göstermiş, onunla helak oluyor. Öbür Müslüman, meyve suyu içiyor. Meyve suyu haram değil; ama bir bardak değil, beş, on bardak değil. Bir insan günde otuz bardak meyve suyu içerse helal bir iş yapıyor ama kendini helak ediyor. Arkadaşla muhabbet etmek mubah bir iştir. Ama akşam ezanından sonra, namazın vaktinin çıkmasına beş dakika kalmış, biz hâlâ telefonla muhabbet ediyorsak bizi mubah üzerinden helak ediyor Őeytan demektir.

Allah’ın helal ettiği ancak abartılı kullanıldığı için haram pozisyonuna gelmiş bazı mubahlar var. Mesela evlilik; mubah-sünnet, bazen farz-vacip. Ama evlenirken Allah’a isyan ettiriyorsa, haram yöntemlerle evlilik yaptırıyorsa, evlenilmesi caiz olmayanla evlendiriyorsa... Veya insanın ailece oturup muhabbet etmesi, sıla-i rahim; ne hoş bir Şey. Ama mahremiyete dikkat etmeden oturup kalkıyorsun, sıla-i rahim seni cehenneme götüren bir Şey hâline geliyor bu sefer.

Yani müessesenin kendisi değil de onu kullanma biçimi tehlikeli hle geliyor.

Evet. Mesela insan kendini putlaştırıyor dedik. İnsana sayęı. Őeriatımızın emirlerindedir. Büyüğe sayęı gösterilecek. Ama secde etmek haram! Sayęının böylesi yasak. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kendine de secde ettirmemiş. Kfirin de yüzüne vurmak haram. Yüze vuramıyorsun; yüz insanın en ne çıkan ve elbise kullanmadığı bölgesi. Yüze vurup iz bırakmak kfirde de haram. Şeriat, kfir için bile kural koyuyor. İşkence zaten yasak. Sineğe bile yasak.

Ama bütün bunlar; kediye tapınmamızı gerektirmiyor. Çocuğumuza karşı merhamet, cennet kazandıran işlerden; merhametinden dolayı sabah namazına kaldırıyorsan...

Bu neye benziyor; doktor bize bir ilaç verip “günde bir tane kullanacaksın” diyor. Çabuk iyileşmek için günde on tane kullanıp ölmeye benziyor.

Mesela, neshedilmiştir ancak hadis kitaplarımızda var; bir Yahudi cenazesini görünce Efendimiz aleyhisselam ayağa kalkmıştır. Ashab-ı kiram, “O Yahudi’ydi ya Resûlallah” deyince “insan değil miydi?” diye cevap vermiş. İnsana saygı göstermek tabii ki Allah’ın hükümlerinin çiğnenmesi sonucunu doğurmamalı. Saygı gösterirken kendini ya da başka bir insanı putlaştırıyorsa bu, doğru üzerinden yanlış iş yapılıyor demektir. Kullandığımız nesnelere doğru ama yöntem yanlış.

Bu da sonuçta, insanın kendini bir tür putlaştırması sonucunu getiriyor; ya da liderini-önderini. Bu da imanımızı zayıflatıyor. İmanımızın önünde insanın kendisi de eskime nedeni olarak bulunabilir, çevresi, hayat tarzı da bulunabilir. En basit örnek olarak zikredelim: Sürekli namaza gittiğimiz cami, Allah’ın emirlerinden birini uyguladığımız mekândır. Şöyle bir ayrıntıya gireyim:

Eğer beş senedir devam ettiğim cami, benim imanımı artırmadıysa cami değiştirmek zorundayım. Çünkü buradaki imam efendi bana Fil suresini okuyor ama haftada bir defa, “bu Fil suresi bize her gün lazım” demiyor. Cami, şeytanın oyalanmama yardım etmek için kullandığı bir merkez hâline gelmiştir o zaman. Beş defa gittiğim muhteşem bir mekânda bulunuyorum her gün ve hâlâ imanım eskiyor.

Demek ki orada ‘cami’ eskimiş oluyor. İmamın hayatımızdaki rolü eskimiş oluyor, bizim camiyle ilişkimiz eskimiş oluyor... Bir ara şöyle bir ifade kullanmıştım: Namazda bile Allah’ı unutuyoruz. Siz şunu diyorsunuz imama: Yahu kendine bir bak! Sen bu cemaati beş yılda, yeni bir merhaleye taşıdın mı taşımadın mı?

Hatta adamı ibadette bile ‘emekli’ pozisyona mı getirdin... Bir gün bir müftü efendi, “ciddi atılım yapıyoruz inşallah” dedi, “kadınları camiye getireceğiz.” Size Allah razı olsun diyemeyeceğim, dedim. Erkekler olarak bize ne verdiniz ki, bir de kadınları da getirip iş yoğunluğunda hiçbir şey vermeyeceksiniz bize bu sefer! Erkekler geliyor kardeşim, bunun bedelini bir öde. Cuma günleri yer bulunmuyor camide.

Bunlar çarpıcı değerlendirmeler hocam. Hakikaten kendi kendimizin de sarsılması gerekiyor. Her müessesemizin bu manada sarsılması gerekiyor.

Bir de şu meseleye gireyim konuyu kapatmadan: Bugünlerde Suriye ve diğer meseleler de gündemde. Zalimler Allah Teâlâ’nın onlardan gafil olduğunu zannetmesin, mealindeki ayet... Acaba biz Allah’ın gördüğü dışında bir dünya kuruyormuşuz gibi mi düşünüyoruz... Allah’ın bizim hayatımızı tanzimde devre dışı kalması gibi mi...

Elli sene önceki gibi değil; Müslümanlar olarak böyle meseleleri daha iyi düşünüyoruz, elhamdülillah. Şöyle değerlendireyim: Hamur yoğuracağız. Un koyduk, suyu bir kattık, baktık ki fazla geldi. Biraz daha un koyduk, baktık ki katı oldu. Biraz daha su kattık... derken; hamura ulaşmamız biraz uzun sürecek demektir.

Ashab-ı kiram 23 senede o hamuru yoğurdular. Zannediyorum ki bizim geçirdiğimiz badirelerden sonra 23 sene bizim hamurumuza yetmeyecek. Suriye’den, Mısır’dan... umutsuz değilim. İslam’ı kutuptan kutba görüyoruz; bu bakımdan Suriye nokta değil, Türkiye nokta değil. Allah’ın mülkünde de Suriye diye bir özel dosya yok; kullar diye bir dosya var.

Süre bir nebze uzayabilir. Ama mülk Allah'ındır ve sonunda galip de O olacaktır. "O gün müminler mutlu olacaktır" buyuruyor Allah. Bu mutluluk gelecek.

Peki bu facialı olayları nasıl değerlendirelim? Şöyle: Ashab-ı kiramın bir Uhud sıkıntısı vardır. İbni Mesud radiyallahu anh diyor ki, biz Uhud gününe kadar kendimizi tam Müslüman zannederdik, o gün Allah imanımızı avucumuza koydu ve baktık ki bizim daha çok yol kat etmemiz lazım.

Uhud günü perişan oldu ashab-ı kiram tabii. En büyük sıkıntı da Efendimiz'in mübarek dişinin kırılması. Ashab-ı kiram, "bizim yüzümüzden oldu" diye hayâ ettiler. Şehitler oldu, yüzlerce yaralı var... O esnada müşrikler tekrar saldıracak diye bir haber gelince Efendimiz, "haydi kovalamaya!" dedi ve yeniden yola çıktı.

Enteresan: Münafıklar ve zayıf imanlılar, "nereye gidiyorsunuz yahu, adamlar eski hâliyle sizi perişan ettiler, onlara takviye gelmiş ve siz yaralı hâlinizle üstlerine gidiyorsunuz!" dediler. Allah Teâlâ bu durumu tarif ederken "onların 'dikkat edin, korkun!' sözüne karşı imanları arttı" buyuruyor. Yani olaylar, iman tazeleme nedeni hâline geldi onlarda. "Bize Allah yeter" dediler.

Bizim de şurada buradaki sıkıntıyı duydukça 'Hasbunellah!' (Allah bize yeter) deyip imanımızı tazelememiz gerekiyor. Ali İmran suresi bize bunu öğretiyor.